

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

[Ὁ κ. Ἀντ. Σπηλιωτόπουλος, ἐκ τῶν κρατίστων παρ' ἡμῖν δημοσιογράφων, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, καίτοι ἐπιδεδομένος ἀποκλειστὸς κὼς εἰς τὸ

πολύφροντι ἔργον τοῦ δημοσιολόγου καὶ περὶ θέματα πολιτειακῆς καὶ ἐθνογραφικῆς φύσεως, μᾶς παρέχει οὐχ ἥττον ἐνίοτε εὐαρέστους ἐκπλήξεις, ἐμφανιζόμενος ἐκάστοτε καὶ ὡς διηγηματογράφος καὶ ποιητῆς δοκιμώτατος. Νεώτατος εἶχε γράψει τὰ «Θαλασσινὰ», συλλογὴν τρυφερῶν ποιημάτων ἐφιλοτέχνησε δὲ καὶ κάλλιστα διηγήματα, τινὰ τῶν ὁποίων ἀπῆλυσαν ἤδη οἱ ἀναγνώσταί τοῦ Ἡμερολογίου. Τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον ἀρκεῖ νὰ δείξῃ τὸ λογογραφικόν του τάλαντον. Ἀτυχῶς ὁμως διὰ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν τὸν κ. Σπηλιωτόπουλον διεκδικεῖ ἡ σοβαρὰ δημοσιογραφία. Ἡδὴ ἰδρύσας καὶ διευθύνων τὸ «Κράτος», φύλλον ἀληθῶς περ-

σπούδαστον, ξένον δὲ τῶν ἐμπνεύσεων τῆς μικροπολιτικῆς ἀγωνίζεται τὸν μέγαν καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, φωτίζων τὸ φρόνημα καὶ ὑπεκκαίων τὸν πατριωτισμὸν τῶν τε ἔσω καὶ ἔξω ἰδίως Ἑλλήνων, δ' οὗς τὸ «Κράτος» καθίσταται ὁσημέραι εἶδος ἐθνικοῦ ἀληθῶς εὐαγγελίου].

ΟΤΑΝ ἐγύρισαν εἰς τὸ χωριὸ τίποτε δὲν εἶχε μείνει· τὰ σπίτια ἦσαν ἄλλα καὶ μὲν, ἄλλα κρεμισμένα· τ' ἀμπέλια εἶχαν ρημάξει, οἱ τάφοι εἶχαν ἀνασκαφῆ. Καὶ τὰ δυστυχισμένα τὰ δένδρα ἔμεναν μαῦρα ἀποκαΐδια, σημάδια τῆς ἐρημιᾶς καὶ τῆς καταστροφῆς.

Ὡσὰν νὰ ἔπεσε ἀκρίδα εἰς τοὺς κάμπους, ὥσὰν νὰ πέρσσε πανούκλα ἀπὸ τῆ χώρα, ὅλα εἶχαν μακραθῆ, ἄνθρωποι, πράγματα, ζῶα.

Καὶ τὸ χωριὸν τὸ εὖμορφο, ποῦ ἦτανε χωμένο μιὰ φορὰ μέσα εἰς τὰ καταπράσινα κλαδιὰ, εἰς τοὺς ἀνθούς, εἰς τῆς μυρτιαῖς καὶ τοὺς πυκνοὺς θόλους, ὅπου τὸ τραγουδοῦσαν τ' ἀηδόνια ὀλημερὲς καὶ τὸ μοσχοβολοῦσαν τὰ λουλούδια, ἔδειχνε τώρα τοὺς μαυρισμένους τοίχους τῶν σπιτιῶν καὶ τὰ κατακαῦμένα τὰ χαλάσματα.

Μόνο τὸ μοναστήρι τῆς Ἑκατονταφυλιανῆς ἐκεῖ ὑψηλὰ, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ποῦ εἶχε εἰς τὰ πλάγια τοῦ τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, ἔμενε ἀκόμη ὁλόρθο καὶ ἀκέραιο, ὅπως εἰς τὸν καιρὸν, ποῦ ἦτανε εἰς τὰ καλά του χρόνια τὸ χωριό.

Τὸ μοναστήρι αὐτὸ τὸ εἶχε κτίσει ὁ βασιλεὺς ὁ Κομνηνὸς τὸν παλαιὸν καιρὸν. Καὶ ἓνας ἄλλος Βασιλεὺς εἰς τοῦ μοναστηριοῦ τὴν ἐκκλησίαν ἐπρόσθεσε τὰ δύο καμπαναριὰ μὲ τὸ δικέφαλον ἀετὸ, θεόψηλα ὡσὰν τὰ κυπαρίσσια.

Τὸ μοναστήρι ἐκρατοῦσεν ἀκόμη καὶ ἦτο στερεόν, ἂν καὶ τοῦ ἔλειψαν ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια οἱ καλογεροί. Μὰ τὰ καμπαναριὰ τὰ εἶχε κτυπήσει ὁ καιρὸς καὶ ἔγερναν οἱ τοῖχοι των ποῦ καὶ ποῦ, καὶ ἔλεγες ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν πῶς ἦταν ἑτοιμα νὰ πέσουν.

Καὶ ὅμως οἱ Τοῦρκοι ὅταν τᾶκαψαν, τὸ μοναστήρι μόνον δὲν ἔκαμαν κουράγιο νὰ πατήσουν.

Ὅταν ἔμαθαν οἱ χωρικοί, πῶς ἔσπασαν ἔς τὸ Μάτι οἱ ὀικοί μας, καὶ πῶς οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν σθάρνα τὸν στρατὸν, καὶ ὅτι στρατὸς καὶ Διάδοχος μαζί τὸ πῆραν γιὰ τὰ Φάρσαλα, ὠϊμένα! ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἀφ' οὗ ἐπῆραν ὅ,τι ἠμπόρεσαν μαζί τους, ἀφῆκαν τὰ σπίτια των καὶ τράβηξαν ἄλλοι γιὰ τὸν Ἀγιόκαμπο κατὰ τὰ πλάγια τῆς Ἀγυῖας, ὅπου ἐνόμιζαν ὅτι θὰ εὕρισκαν τὸν στόλον, ἄλλοι εἰς τὸ Κεραμίδι τὸ ὀρεινόν, καὶ ἄλλοι πέρα στᾶλλα τὰ βουνήσια τὰ χωριὰ, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν ἄπιστον ἐχθρόν, ποῦ πάτησε τὴν Θεσσαλίαν.

Μόνο ὁ Γιάννης, ὁ τρελὸς τοῦ χωριοῦ, δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἐβλεπε τοὺς ἄλλους νὰ φεύγουν ξεκαρδισμένος ἀπ' τὰ γέλοια καὶ ἔμοιαζε ὅσῳ νὰ μὴν ἔννοιωθε τὴν συμφορὰ ποὺ πλάκωσεν ἔλη τὴν Ἑλλάδα.

Τοῦ κάκου πῆγαν μερικοὶ νὰ τὸν πάρουν στανικά.

Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ τοὺς πετροβολᾷ. Ἐξέσχισε τὰ ροῦχα τοῦ ενός, ἐτράβηξε τοῦ ἄλλου τὰ μαλλιά καὶ ἐκτύπησεν ἕναν ἄλλον μανιασμένος. Ὅσῳ ποῦ εἶδαν καὶ ἀπόειδαν οἱ χωρικοὶ καὶ τὸν ἀφῆκαν μέσα εἰς τὸ χωριὸ νὰ τριγυρνᾷ ὅσῳ φάντασμα.

Ὅταν ἔφυγαν οἱ ἄλλοι, ὁ Γιάννης ὁ τρελὸς ἐπῆρε ἕνα καλάθι, τὸ ἐγέμισε πέτρες καὶ κοτρώνια καὶ ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ ἀπάνω εἰς τὸ ἐτοιμόρροπο χωριὸ ὡσὰν ἀγριοκάτσικο.

Ὅταν ἔφθασε καταματωμένος, κατασκοτωμένος ἀπὸ τὰ κρεμοπεσίματα εἰς τὸ ὑψηλότερο μέρος, ὅπου εἶχε καιρὸ καὶ χρόνια νὰ πατήσῃ ποδᾶρι ἀνθρώπου, ἐκάθησε ἐκεῖ σιωπηλὸς ὅσῳ βάρδια καὶ ἀγνάντευε τὸ ἔρημο χωριό.

Οἱ πελαργοὶ ποῦ εἶχαν κτίσει ἐκεῖ ἐπάνω τῆς φωληαῖς των, ἐτρόμαξαν καὶ ἔφυγαν ὡς τὴ ζαφνικὴ ἐμφάνισί του καὶ μ' ἕνα πένθιμο φτερούγιασμα ἀφῆκαν καὶ ἐκεῖνοι τὸ χωριό.

Μόνον ὁ Γιάννης ὁ τρελὸς ἔμενεν ἀκόμῃ ἡ τελευταία ζωντανὴ ψυχὴ εἰς ἐκείνη τὴν καταπράσινη φωληά, ποῦ ὀλίγην ὥραν πρὶν ἐβασίλευε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ζωὴ.

Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Ὅσῳ μελίσσι ἐκατέβαιναν ἀπὸ τὰ διπλανὰ βουνά. Ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ χωριὸ καὶ ὅσῳ τὸ εἶδαν ἔρημο ἔβαλαν ἀμέσως φωτιά.

Ὁ Γιάννης τοὺς ἔβλεπεν ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ νὰ τρέχουν ὡσὰν δαίμονες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ μπαίνουν μέσ' ὡς τῆς ἐκκλησιααῖς, νὰ μπαίνουνε ὡς τὰ σπίτια, ν' ἀρπά-

ζουνε τὰ ζωντανά, νὰ βάζουνε φωτιά παντοῦ, νὰ κό-
θουνε τὰ δένδρα. Καὶ οἱ Τοῦρκοι ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ
ἔργο τῆς καταστροφῆς καὶ ἔθυσαν καὶ ἔκαψαν κι' ἀ-
πόστασαν, ἐπῆγαν καὶ ἐσκήνωσαν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό,
ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε ἐγίνοντο τὰ πανηγύρια κ' ἐχόρευαν ἡ
λυγεραῖς.

Ἐπειτα ἓνα μπουλοῦκι ἐξεχώρισεν ἀπὸ τ' ἀσκέρι τὸ
πολὺ κ' ἐτράβηξε κατὰ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Γιάννης ὁ τρελὸς τοὺς ἔβλεπε ἀπὸ τὸ καμπα-
ναριὸ ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν πλατὺ μὲ ἄ-
γριας φωναῖς, μὲ ντουφεκιαῖς, μὲ ὀχλολοή.

Ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἔφθασαν πολὺ σιμὰ καὶ ἐρρίχτη-
καν νὰ σπᾶσουνε μὲ τοὺς μπαλτάδες τῆς πόρταις τοῦ
μοναστηριοῦ, ὁ τρελὸς ἐπῆρε ἓνα κοτρώνι καὶ τὸ ἐτί-
ναξε ἀπὸ ψηλὰ μὲ δύναμι ἀπάνω 'ς τὰ κεφάλια των.

Οἱ Τοῦρκοι ἐσταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή σὰν σα-
στισμένοι. Ἐπειτα δυὸ-τρεῖς φορές ἐφώναξαν ἀλλάχ!
καὶ ἄρχισαν καὶ πάλι τὴ δουλειά. Μὰ ὁ τρελὸς ξανάρ-
χισε κ' ἐκεῖνος. Μιὰ μπαλταδιὰ 'ς τὴν πόρτα τοῦ μο-
ναστηριοῦ καὶ μιὰ λιθαριά. Κρυμμένος 'πίσω ἀπὸ τὸ
τόξο τοῦ καμπαναριοῦ, ἐπετοῦσε τὸ ἓνα κατόπι τοῦ
ἄλλου τὰ λιθάρια ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἔσπαζε τῶν Τούρκων
τὰ κεφάλια, ἀτάραχος, σιωπηλός, χωρὶς μιλιά, χωρὶς
λαλιά.

Οἱ Τοῦρκοι ἐφρύαζαν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐγύρισαν τρι-
γύρω γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως καὶ ἀνακαλύψουν τὸν ἀόρατον
ἐχθρὸ ποῦ τοὺς πετροβολοῦσε.

Ἐκύτταζαν καλὰ-καλὰ τὰ δύο καμπαναριά, εἶδαν
τὰ ἐτοιμόροπα τὰ τεῖχη των, τὰ ἀγκωνάρια ποῦ ἐξεῖ-
χαν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδαν ποῦ δὲν ὑπῆρχε σκα-
λωσιὰ, ποῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε γιὰ ν' ἀνεβῇ κανεὶς ἐ-
κεῖ ψηλὰ, εἶδαν ποῦ ἔπεφταν ἡ πέτραις ἀνάρια ἀνάρια
ἀπὸ τὰ ὕψη, ὥσάν νὰ τῆς ἔρριχνε κανένα ἀόρατο χέρι

θεϊκὸν, τὸ πῆραν γιὰ θαῦμα, ἐφοβήθησαν τὸ μοναστήρι
τὸ θαυματουργὸ καὶ ἔφυγαν χωρὶς νὰ τὸ πατήσουν.

Ὁ τρελὸς ἔμεινε ἐκεῖ ψηλὰ σκερφαλωμένος.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλαῖς ἡμέραις οἱ Τούρκοι ἐτράβηξαν
ὅλοι κατὰ τὸ Βελεστῖνο. Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς χωρια-
νοὺς ἐγύρισαν ὀπίσω νὰ ἰδοῦν τί ἔγιναν τὰ σπίτια τους.

Καὶ ἦσαν τὸ δόλιο τὸ χωριὸ κατακαῦμένο, καὶ εἶ-
δαν τὸ πρὶν κατάχλωρο βουνὸ σωστὸ ἀποκαίδι.

Ἦσαν σταύλους ὅλαις των τῆς ἐκκλησιᾶς, ὅσαις δὲν
πῆραξε ὁ τούρκικος κασμᾶς καὶ ἀπάντησαν τὰ ἔχνη τοῦ
ἄτιμου ἐχθροῦ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀκόμη.

Μόνο τὸ μοναστήρι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τοῦ Βασι-
ληῆ τοῦ Κομνηνοῦ μὲ τὸ δικέφαλο αἶτό, ἐφαίνετο ἀ-
κέργιο καὶ ὁλόσωστο ἀκόμη, ἀθικτο καὶ ἀμόλυντο ἀπ’
τὸν ἐχθρόν, λές καὶ ἐφοβήθηκε νὰ τὸ πατήσῃ.

Κ’ ἔτρεξαν ὅλοι νὰ ἰδοῦν τὸ θαῦμα.

Τὸ θαῦμα ἦτο φανερό !

Μιὰ εὐωδία θεϊκὴ, ὡσὰν ἀπὸ τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ θυ-
μιατὸ, ὡσὰν μοσχολιβάνι ἐσκόρπιζε τριγύρω τὸ καμπα-
ναριό !

Κι’ ὁ Γιάννης ὁ τρελὸς τοῦ χωριοῦ ἐκεῖ ψηλὰ ἐφαίνετο
ὡσὰν νὰ ἐκοιμᾶτο ἡσυχος, συμμαζευτὸς ἔς τὴν ἄκρα.

Καὶ ὅμως ἦταν πεθαμμένος !

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πρακτικαὶ γνώσεις

Ἐν ὥρᾳ καύσωνος, καλλίτερα νὰ ἀποφεύγετε τὰ παγωμένα
ποτά, τὰ ὁποῖα ἐξασθενίζουν καὶ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα. Πρῶτ’
καὶ βράδυ πλύνετε ὅλον τὸ σῶμα μὲ τὸ σφουγγάρι διὰ χλιαροῦ
ὑδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτετε ὀλίγην κολώνιαν ἢ λουμπέν :
Θὰ δροσισθῇτε περισσότερο καὶ θὰ αἰσθανθῇτε ἀνέκφραστον εὐ-
χαρίστησιν.